

[Duetoft]

samarbejde. Så hedder det ofte fra modstanderne, når man siger det ved møderne: Nu bruger I jo Tyskland som skræmmebillede.

Det bliver også opfattet som et skræmmebillede, når tilhængerne siger, at der ikke bliver den store økonomiske forskel fra den 2. til den 3. juni, hvad enten det bliver et ja eller et nej, men at vi godt kan forstå de virksomheder, der overvejer, om det ikke var bedre at investere i et land, der er 100 pct. med i den europæiske EF-proces, i stedet for i et land, der har sagt: Nåh ja, måske, ved en afstemning. Det er et skræmmebillede, når vi forudser, at disse investorer måske kunne tænke sådan. Det er også et skræmmebillede, når tilhængerne derefter siger: Jamen vi kunne se med den sociale dimension, at når ét land ikke ville være med, gik de andre 11 lande videre, og naturligvis vil det også ske, hvis vi siger nej til Maastrichtaftalen, så vil de 11 andre lande gå videre. Men så kommer modstanderne også rendende og kalder det skræmmebillede. Det er næsten sådan, at hver eneste gang tilhængerne kommer med noget, som de opfatter som en realistisk analyse, stiller modstanderne sig bare op og råber »skræmmebillede« efter dem, og det er jo en noget underlig måde at diskutere på.

Modstanderne har jo også den store fornøjelse at påstå, at det handler om en hel masse andet, end det gør i virkeligheden. For et par dage siden oplevede jeg, at et æret medlem af dette Ting påstod på et EF-møde, at folkeskolens indhold ville blive omfattet af EF-unionen. Det var et ganske stærkt udsagn. Vi har også hele diskussionen om folkepensionen, hvor kendsgerningen jo er, at det danske skatetryk og dermed den danske offentlige sektors størrelse og serviceydelse fra det danske offentlige system afgøres af det danske Folketing og ikke af noget som helst EF-organ. Men alligevel bliver det altså brugt som et argument mod EF-unionen.

Så har vi også de sådan lidt mere luftige, følelsesmæssige argumenter fra modstandernes side: Nu skal I tænke jer om, kære vælgere, for nu snyder de os igen. De luskede i 1972, de luskede i 1986, så pas nu bare på, nu snyder de igen. Jeg vil påstå, at grundlaget for Unions-traktaten har været kendt hele tiden, og at danske politikere – om ikke andet så i alt fald modstanderne – har råbt så meget op om det, at ingen deltager i den danske debat har kunnet være i tvivl om, hvad der var endemålet.

Man kommer også med påstanden om, at det her er så uoverskueligt, at man ikke kan forstå, hvad det er, der foregår. Men det argument har Folketinget heldigvis taget vinden ud af sejlet på med den berømmelige side 2 i Folketingets EF-avis.

Men det allerbedste af dem alle sammen er alligevel dette her: Pas nu på det massive ja! Pas nu på, tænk på, at storkapitalen, fagbevægelsen, erhvervslivet, næsten alle partierne siger ja, så nu bliver I nok snydt alle sammen! Det er dog utroligt, at når der viser sig en markant opbakning bag et ja, skal det misbruges og drejes rundt og opfattes som noget negativt, at så mange medlemmer af det danske Folketing og så mange organisationer, virksomheder og sammenslutninger finder, at det er en god idé at gå ind i EF-unionen. Det er en underlig måde at argumentere på, men det viser vel noget om, at modstanderne i virkeligheden står på en tømmerflåde, der er ved at synke midt ude på havet.

Så er der også dobbeltstandarden i argumentationen. Jeg har hørt nogle SF'ere sige, at det er en stor fejl ved miljødimensionen i EF-unionen, at energien er undtaget. Jeg ville gerne høre nøjagtig de samme SF'eres forklaring, hvis den ikke var undtaget, for så er jeg ret sikker på, at hele hovedkampagnen ville gå på, at nu vil EF påtvinge Danmark atomkraft. Man kan altså bruge argumentet nøjagtig som man vil, lige meget hvordan og hvorledes.

Vi har også – i øvrigt fra de samme SF'ere – hørt det argument, at svagheden ved den sociale dimension er, at der ikke er lagt nogen sociale rettigheder ind i den, og at der ikke står noget om bevarelsen af folkepensionen og andre pensioner. Hvis der rent faktisk havde stået noget om det, kunne jeg godt høre de samme SF'ere stille sig op og sige, at nu vil EF blande sig i de ting.

Når jeg gør så meget ud af det her, er det blot for at forsøge at vise, at der er en tyk dobbeltmoral i EF-debatten fra modstanderside i øjeblikket. Man vender og drejer argumenterne, som man har lyst til, og i mangel af bedre fremfører nogle partier – og her vil jeg gerne rose SF for ikke at gøre det – alle de argumenter, som overhovedet ikke hører hjemme i debatten om EF-unionen. Det er en kampagne fra modstanderside, som efter min opfattelse ligner folkeforførelse, og det viser også, at der